

Ifølge bestemmelsen kan bjærgeren helt eller delvist fortabe sin ret til bjærgeløn, hvis hans fejl eller forsømmelse har gjort bjærgningen nødvendig eller vanskeligere, eller hvis bjærgeren har udvist bedragerisk eller anden uhæderlig adfærd. Det må fremhæves, at bjærgeren tillige kan fortabe sin ret til bjærgeløn eller særligt vederlag, hvis han ikke har opfyldt sin forpligtelse til at forhindre eller begrænse skade på miljøet, se §§ 444 og 449, stk. 5.

Til § 451. Bjærgelønnens fordeling på det bjærgende fartøj

Bestemmelserne i § 451, stk. 1-5, svarer til den gældende sølovs § 446, stk. 1-5, mens § 451, stk. 6 og 7, svarer til den gældende sølovs § 448, stk. 1 og 2. § 451, stk. 8, svarer til bjærgningskonventionens artikel 15 (2). Eneste ændring er, at »fartøj« anvendes i stedet for »skib«. Der er ikke hermed tilsiget nogen indholdsmæssig ændring, men alene taget højde for, at dette udtryk anvendes i konventionen, jf. definitionen i konventionens art. 1, jf. § 441. § 451, stk. 5, tager højde for de særlige tilfælde, hvor bjærgningen er udført af et fartøj, som ikke er bemanded, som et skib normalt bemandedes, og bjærgelønnen derfor ikke kan fordeles efter § 451, stk. 1 og stk. 2.

Disse bestemmelser er ikke iøvrigt ændret, da de blev underkastet en omhyggelig behandling ved den seneste ændring af bjærgningsreglerne, jf. betænkning nr. 315/1962. Bestemmelserne angår kun fordeling af bjærgeløn, ikke det særlige vederlag, som alene tilkommer bjærgeren og ikke dennes ansatte m.v.

Til § 452. Sikkerhedsstillelse og foreløbig betaling

Bestemmelserne i § 452 er nye, bortset fra stk. 3. § 452, stk. 1-3, svarer til bjærgningskonventionens artikel 21, og stk. 3 svarer desuden til den gældende sølovs § 449. Stk. 4 svarer til artikel 22 (1).

Stk. 1 bestemmer, at de, der hæfter for bjærgelønnen, har en pligt til at stille fyldestgørende sikkerhed for bjærgelønnen, såfremt bjærgeren begærer det. Konventionens art. 21 taler om »satisfactory security«. Sikkerheden skal også dække påløbne renter og omkostninger. Stk. 1 bestemmer endvidere, at dersom der er stillet sikkerhed, kan bjærgeren ikke søge sig fyldestgjort i sin søpanteret, jf. sølovens § 51, stk. 1, nr. 5. Bestemmelsen er ny i forhold til den gældende lov, og svarer til konventionens artikel 20 (2). Grunden til at bestemmelsen kun nævner søpant for bjærgelønsskrav og ikke for det særlige vederlag er, at krav på særligt vederlag efter gældende ret ikke er sikret ved søpant. I forbindelse med den nye konvention om søpant (1993) blev det udtrykkeligt bestemt, at det særlige vederlag ikke skulle tages med i

søpantkataloget. Konventionen giver imidlertid mulighed for, at der nationalt kan gives søpant for andre krav end de, der er nævnt i konventionen. Hvorvidt der eventuelt bør gives søpant for det særlige vederlag, vil udvalget tage stilling til i forbindelse med den fremtidige implementering af konventionen om søpant.

Stk. 2 indfører som noget nyt en forpligtelse for rederen til at medvirke til at sikre, at ladningsejerne stiller tilfredsstillende sikkerhed. Dette får speciel betydning i lande, hvor det havarerede fartøjs ejer ikke er ansvarlig for lastens andel af bjærgelønnen. En vigtig konsekvens af reglerne er, at det bjærgede fartøjs rederi skal medvirke effektivt til identifikation af og kommunikation med ladningsinteresserne angående sikkerhedsstillelse. Reglen følger af konventionen art. 21(2). Sølovsudvalget valgte at oversætte konventionens »released« direkte med »frigivet«, i stedet for at anvende »udleveret«, som fx anvendes i den gældende Sølovs § 63 om søpant i ladningen. Sølovsudvalget fandt, at »udleveret« vil henvise til den aftalte udleveringshavn, mens der her ofte vil være tale om, at lasten skal »frigives« fra en nødhavn.

Stk. 3 fastslår, at den bjærgede ejendom ikke uden samtykke fra bjærgeren må fjernes fra det sted, hvor de bjærgede værdier er blevet anbragt, før der er stillet tilfredsstillende sikkerhed for bjærgelønnen. Bestemmelsen er i overensstemmelse med artikel 21(3) i konventionen og den gældende sølovs § 449, idet bl.a. den danske Sølov på dette punkt har været model for konventionen.

Sølovsudvalget valgte at formulere bestemmelsen efter konventionens ordlyd, men det må præciseres, at det ikke har været hensigten at foretage nogen ændring i forhold til den gældende sølov, selvom formuleringen er anderledes.

Stk. 4 er en hjemmel for retten til at tilkende bjærgeren en foreløbig betaling for bjærgningen. Bestemmelsen er ny, og svarer til konventionens artikel 22. Der har været praksis for i sager på grundlag af Lloyds Open Form 1980, at tilkende foreløbig betaling, der svarer til bjærgerens omkostninger. Hvis sagens omstændigheder kræver det, kan en sådan betaling gøres betinget af, at bjærgeren stiller sikkerhed eller lignende.

Til § 453. Bjærgning af statsfartøjer, statsejede laster eller humanitære laster

Stk. 1 indeholder en særlig regel om fremmede fartøjer. Bestemmelsen er ny og bygger på bjærgningskonventionens artikel 4 (1). Bestemmelsen er